

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa L. G. i P. G.
przeciwko U. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powodów od pozwanego kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we

wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący powołuje się na potrzebę wykładni art. 24 § 1 w zw. z 448 k.c. co do tego, czy można uznać dobro osobiste w postaci prawa do niezakłóconego życia prywatnego i rodzinnego jako dobro odrębne i niezależne od dobra w postaci więzi rodzinnej oraz czy naruszenie takiego dobra uprawnia do uzyskania zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. i przedstawia obszerny wywód na poparcie tej przesłanki.

Przytoczony przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Kwestia wskazana przez pozwanego jest sporna, zwłaszcza w doktrynie ale nie stanowi o rozbieżności w judykaturze zajęcie odmiennego stanowiska przez Sąd Najwyższy w jednej z czterech uchwał podjętych w składach siedmiu sędziów z dnia 22 października 2019 r., I NSNZP 2/19. Dopuszczalność żądania zadośćuczynienia na podstawie art. 24 § 1 w zw. z 448 k.c. została przesądzona w uchwałach z dnia 27 marca 2018 r. III CZP 60/17, III CZP 36/17 i III CZP 69/17 oraz w wielu wyrokach zwykłych składów. Nie można również podzielić poglądu, że dobro nazwane przez Sąd prawem do niezakłóconego życia prywatnego i rodzinnego stanowi dobro odrębne od dobra w postaci więzi rodzinnej. Wynika to z wywodów Sądu drugiej instancji, który nawiązał do naruszenia więzi emocjonalnej, uniemożliwienia normalnej egzystencji i kontaktów z osobami bliskimi. Wskazał również, że istnieje i podlega ochronie dobro osobiste obejmujące więzi rodzinne i emocjonalne określane jako prawo do życia rodzinnego, więź rodzinna, prawo do życia w rodzinie i utrzymanie tego rodzaju więzi, szczególnie więź rodzinna między osobami najbliższymi, silna więź emocjonalna. Podzielić trzeba pogląd, że nie jest istotna nazwa dobra osobistego ale przeważające znaczenie ma jego istota. W rzeczywistości oba

wskazane przez skarżącego dobra, w myśl przedstawionych argumentów w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stanowią jedno dobro osobiste.

Nie można podzielić, że istnieje potrzeba wykładni wskazanych przepisów bo istnienie nawet rozbieżnych orzeczeń Sądu Najwyższego, jeżeli jedno ze stanowisk jest wyraźnie dominującym i utrwalonym, nie uzasadnia konieczności dokonania wykładni. Przeważająca, aktualna linia orzecznictwa w odniesieniu do istnienia dobra osobistego zwanego więzią rodzinną oraz innymi nazwami wskazanymi wyżej przesądza o dopuszczalności żądania przez osobę bliską zadośćuczynienia na podstawie art. 24 § 1 w zw. z 448 k.c. W związku ze zmianami ustawowymi zawartymi w procedowanej ustawie z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny brak przyczyn, by zachodziły podstawy publicznoprawne do uwzględnienia wniosku.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).